

UZASADNIENIE

Powód, U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej D. M. kwoty 2.836,29 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwana w dniu 26 maja 2017 r. zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), której przedmiotem było udzielenie pożyczki oraz świadczenie usługi terenowej obsługi pożyczki w domu. Kwota pożyczki wynosiła 1.998,76 zł., oprocentowanie 160,75 zł., a opłata za obsługę pożyczki w domu klienta 474,02 zł. Powód wskazał, że pozwana podpisując umowę wyraziła wolę skorzystania z usługi obsługi pożyczki w domu i uiszczenia z tego tytułu opłaty, tj. zobowiązała się do spłacenia pożyczki bezpośrednio do rąk doradcy klienta. Raty były płatne tygodniowo. Łączne zobowiązanie pozwanej względem wierzyciela pierwotnego wynosiło 2.633,53 zł. Wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę, wzywając jednocześnie pozwaną do spłaty pozostałej kwoty zadłużenia, co okazało się bezskuteczne. Termin wymagalności roszczenia upłynął dnia 09 lipca 2018 r. Z powodu opóźnień w spłatach, wierzyciel pierwotny naliczył odsetki za opóźnienie w wysokości 123,80 zł., zgodnie z postanowieniami umowy. W dniu 03 października 2018 r. doszło do cesji wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Finanse S.A. a powodem, zgodnie z art. 509 k.c. Powód skierował do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty. Na wartość roszczenia składa się: należność z tytułu wymagalnych rat umowy pożyczki w łącznej wysokości 2.633,53 zł., skapitalizowane odsetki maksymalne za opóźnienie naliczone przez wierzyciela pierwotnego 123,80 zł., skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda 78,96 zł.

Pozwana, D. M., nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana D. M. zawarła z (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. w dniu 11 marca 2017 r. umowę ugody restrukturyzacyjnej nr (...). Na jej podstawie udzielono jej pożyczki, której całkowita kwota wynosiła 1.998,76 zł., całkowity koszt pożyczki – 634,77 zł., opłata za usługę terenowej obsługi pożyczki 88,00 zł., a łączne zobowiązanie do spłaty – 2.633,53 zł. Czas trwania umowy określono na 88 tygodni. Pismem z dnia 01 czerwca 2018 r. pożyczkodawca wypowiedział umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia w związku z niewykonaniem przez pozwaną postanowień ww. umowy i wezwał ją do zapłaty należności w kwocie 2.633,53 zł.

(dowód: umowa k. 7-9, pismo z dnia 01.06.2018 r. k. 10, potwierdzenie odbioru k. 11)

W dniu 03 października 2018 r. (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. i U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące i wymagalne wierzytelności pieniężne, przysługujące zbywcy od dłużników z tytułu zawartych umów pożyczek, spłacanych tygodniowo, określone w załączniku nr 4 do umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 14-16)

Powód wygenerował załącznik nr 4 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 03 października 2018 r., zawartej pomiędzy nim a (...) Finanse S.A. z siedzibą w P.. Wpisano w nim umowę pożyczki nr (...) z dnia 26 maja 2017 r., jako dłużnika – D. M., łączne zadłużenie – 2.757,33 zł., kwotę pozostałą do spłaty – 2.633,53 zł., saldo kapitału 1.998,76 zł., saldo opłaty za obsługę w domu – 88,00 zł. i saldo odsetek – 160,75 zł., saldo opłaty przygotowawczej – 50,00 zł., saldo prowizji – 336,02 zł., odsetki za opóźnienie – 123,00 zł. i termin wymagalności ostatniej raty – 01 lutego 2019 r.

(dowód: załącznik nr 4 k. 23)

Pismem z dnia 19 października 2018 r., kierowanym do pozwanej, powodowy Fundusz zawiadomił ją o przelewie wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 26 maja 2017 r. Kolejnym pismem z tego samego dnia powód wezwał ją do zapłaty kwoty 2.802,95 zł., w terminie do dnia 05 listopada 2018 r.

(dowód: zawiadomienie k. 27, wezwanie do zapłaty k. 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu dochodzone roszczenie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaferowanych przez powoda, które nie były kwestionowane.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 03 października 2018 r., na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanej.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 03 października 2018 r., stwierdzono jedynie ogólnie, że (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. przelewa na rzecz nabywcy – powodowego Funduszu wierzytelności pieniężne, określone w załączniku nr 4 do umowy. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanej.

Nie można było zdaniem Sądu uznać, że dowodem na nabycie dochodzonej wierzytelności są elektronicznie wygenerowany załącznik nr 4 i adresowane do pozwanej zawiadomienie o przelewie i wezwanie do zapłaty z dnia 19 października 2018 r. Zostały one sporządzone przez samego powoda, a więc nie mogły stanowić dowodu na powyższą okoliczność.

Jeżeli chodzi o wygenerowany elektronicznie załącznik nr 4, stwierdzić należy, że wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania uproszczonego. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia nabycia wierzytelności wobec pozwanej, a w konsekwencji swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Od powyższego obowiązku nie zwalnia treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w razie braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia przez powoda.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzoskowska